

53 vers

Mikó Zolt
tollából

A vágyról, rólunk...

A vágy önmagában nem elég, hogy
sikerüljön szavak nélkül elmondanunk azt,
ami bennünket lassan és szüntelen
igyekszik visszatartani.
A vágy, hogy kimondjuk,
erősebbé teszi akaratunkat,
hogy szavak nélkül, némán
érezze az
azt, amit ki akarunk mondani.
A vágy, hogy érezzenek bennünket
közel, belül, még nem akarat;
és hogy kimondjuk,
tudnunk kell tökéletesen hallgatnunk.
A vágy, hogy hallgassunk
vágyat ébreszt bennünk, hogy sikerüljön
szavak nélkül elmondanunk azt.

Szonett a múltó nappalokhoz

Este van, lágy szél szitál be az ablakon,
Vajúdó napját nyögi a hegy mögé az ég,
Vörösre festett pírral alján, bámulja tüzét,
Míg el-eltűnik a bús sziklafalon.

Hű szerelme a légnek a fákkal andalog.
És míg lombokat csókolgat a nyugati szél,
a permet susogás zizegésre eszmél,
Szánt, és elhinti az éj magvait: gyalog.

Csendes, halk szavakkal üzennek neked
a napesti órák, lendül, hív, nevet
S fuvallat hátán száll,

Méz ajkával ízlelgeti már az éj,
Bús szemed fényeinél hosszan henyél,
S bíborfényű álmod kaszál.

Eddig

Eddig nem volt más, csak szánakozó, csendes
elmosolyodó pillanat, s a korcsosuló
napok napjai, s nem volt összeölelkezve
a sok idő mi unalmas és fásult vajúdással
bújt meg a csendben, s nem volt semmi sem.
Eddig nem volt a gondtalan öröm,
s a boldogság néhány cseppje sem jutott,
mi hullott volna; ha hullott is felitta
a föld, felszáradt. A sár kiszáradt s megrepedt,
otthona nem volt s nem volt semmi sem.
Eddig nem volt csak gúny, s lázas
tespedt testen elfertőzött sebhelyek,
feketedő, aszalódó bőrön gennyesező
vágások, a megsebzett bőr alatt rágó, bűdösödő
férgek zabáltak, míg volt, és míg nem volt semmi sem.
Eddig nem volt elszenesedett maradványai,
parázslón izzó maradványai a
meggyújtott, ellobbanó láng hevének,
ében kelméjén az égnek tüzelő csillagain
tornyosuló fénynek sem s nem volt semmi sem.
Eddig nem volt csak a harag elszennyesegett
fájása, a gyűlölet fájása, szörnyű fájása
köröttem.
Eddig nem volt csak méltánytalan kín,
szunnyadó társa, nemcsak kopár boldogságra várva,
de nem jött el.
Nem jött el, nem jött soha és már nem volt más
csak a kopogó idő, a csend falán kopogó-
nem volt összeölelkezve sem, nem volt
maradványa- és nem volt semmi sem.

Töredék

Üresen fogad magába így, a nap vége felé
egy már halványuló érzés, mint hús harmatremegés,
Csendben úsznak a felhők, gomolyogva, szépen,
halkan jajgat a szívem utánad, egészen.
De csitt! Most hallom csak, mit hoz a szél:
ajkad méz nedvét, ízét küldi felém.
Megízlelem.

Ébredés

Már fényhalálba szökik a bomló holdsugár,
Gyöngyházzsemén eltűnik a mosoly,
Ha nem hagyta volna el csillaga, a komor
Ég sötét kelméjére hímzett volna már.

Egykedvű a színe a rubintvörös csendesülő égnek,
De már elhallgatnak selyem suhogásai,
a végső szenvedés vérző vajúdásai,
Verejtékékszereket varázsolnak arca mellé. Égnek

Tüzei a holdnak, s a lángok fonják
Izzó keretbe: szétkenődik a sötét,
Letépnek egy szálát, tűz kezükbe fogják,

S, hogy elrejtsek jajszavait az örökké fájdalomúnak:
Megölik. Ha minden fájdalmát megélted, gúnynak
Vélheted; én parázs koporsót fonok köréd.

Csonka szonett

Fájó dac örvénye tekeredik köréd,
Mint láng tűz, fájdalmasan sír,
Gyötrelmeid bús szavakkal öntözi,
Szétmar száz, föld belsejét okádó gejzír.
Ha már nem küszködöd vágyait,
a komor korcsosuló időnek,
és fagyos halál ágálna itt,
Szűz füzeit pusztítaná e gyönyörű erdőnek;
utána nem maradna más,
csak torz, mutáns göröngy, száz.

Ciklus

Fagyos halálhang az éjszakában: fanyar
gyümölcse a reggelnek: a hajnal
jött el így, okádva a meddő fényt,
elodázva ébredését. öklendezve falta fel
a terjengő ködöt; megcsömörlött fájdalmától,
az elvesző holdnak. Fűveken
csillogtak könnycseppjei és nagyon hamar
kelt fel a nap.
Fanyar hajnali fény! Nézz, rám mielőtt
eltűnnél!